

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (tredje avdelningen)
den 13 december 1995 *

I mål T-85/94 (122),

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Francisco de Sousa Fialho, vid rättstjänsten, och Horstpeter Kreppel, nationell tjänsteman med förordnande vid kommissionen, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg hos Carlos Gómez de la Cruz, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg,

återvinningsökande,

mot

Eugénio Branco Ld.^a, bolag bildat enligt portugisisk rätt, Lissabon, företrätt av Bolota Belchior, advokat i Vila Nova de Gaia, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokatbyrån Jacques Schroeder, 6, rue Heine,

återvinningsvarande,

angående en ansökan om återvinning av förstainstansrättens tredsdom av den 12 januari 1995, Branco mot kommissionen, i mål T-85/94 (REG s. II-45),

meddelar

* Rättegångsspråk: portugisiska.

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

sammansatt av C.P. Briët, tillförordnad ordförande, C.W. Bellamy och J. Azizi, domare,

justitiesekreterare: H. Jung,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 26 september 1995,

följande

Dom

Bakgrund och förfarande

- 1 Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 23 februari 1994 väckte Eugénio Branco Ld.^a (nedan kallat "Branco") talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 29 mars 1993 att nedsätta ett finansiellt bidrag som tidigare hade beviljats Branco av Europeiska socialfonden (nedan kallad "ESF").
- 2 I sin ansökan åberopade Branco sju grunder. Den första grunden avsåg ett åsidosättande av motiveringsskyldigheten, den andra ett åsidosättande av rätten till försvar, den tredje ett åsidosättande av väsentliga formkrav, den fjärde överträdelser av

vissa av de inom området tillämpliga bestämmelserna, den femte ett åsidosättande av principen om förvärvade rättigheter, den sjätte ett åsidosättande av principerna om berättigade förväntningar och om rättssäkerhet och den sjunde slutligen ett åsidosättande av proportionalitetsprincipen.

- 3 Eftersom kommissionen inte inkom med någon svarsinlaga inom den fastställda tidsfristen, meddelade förstainstansrätten (tredje avdelningen) den 12 januari 1995 tredskodom (Branco mot kommissionen, T-85/94, REG s. II-45). Förstainstansrätten ansåg att grunden avseende åsidosättande av motiveringsskyldigheten var befogad och ogiltigförklarade det omtvistade beslutet på den grunden utan att ha företagit någon prövning av de andra grunder som Branco hade framfört till stöd för sin talan.
- 4 Genom en inlaga som inkom till förstainstansrättens kansli den 22 februari 1995 ansökte kommissionen om återvinning av förstainstansrättens dom med stöd av artikel 122.4 i rättegångsreglerna.
- 5 Genom en inlaga som inkom till förstainstansrättens kansli den 6 april 1995 yttrade sig Branco över ansökan om återvinning i enlighet med artikel 122.5 i rättegångsreglerna.
- 6 Med hänsyn till referentens rapport beslutade förstainstansrätten att inleda det muntliga förfarandet utan föregående åtgärder för bevisupptagning.
- 7 Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens muntliga frågor vid det offentliga sammanträdet den 26 september 1995.

- 8 I början av sammanträdet ingav kommissionen fem handlingar som den bad att få lägga till akten. Kommissionen förklarade att det bland annat rörde sig om två skrivelser som Departamento para os Assuntos do Fundo Social Europeu (avdelningen för ESF-frågor, nedan kallat "DAFSE") hade skickat till Branco. Enligt kommissionen skulle dessa handlingar visa att Branco i vederbörlig ordning hade underrettats om skälen till att dess finansiella bidrag från ESF hade nedsatts.
- 9 Förstainstansrätten anser att handlingarna i fråga har ingivits för sent så att Branco och dess rådgivare inte i erforderlig utsträckning har kunnat bemöta dem i tid. Följaktligen skall kommissionens begäran att få lägga dessa handlingar till akten avslås, med tillämpning av dels artikel 44.1 c och 44.1 e i rättegångsreglerna, vilken är tillämplig i förfaranden om återvinning i enlighet med artikel 122.4 i samma rättegångsregler, dels artikel 48.1 och 48.2 i rättegångsreglerna, vilken genom analogi är tillämplig i förfaranden om återvinning.

Parternas yrkanden

- 10 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

— ompröva domen av den 12 januari 1995 i mål T-85/94 och fastställa att Blancos yrkanden är ogrundade på grund av brist på bevis och ogilla dem, samt

— förplikta Branco att ersätta rättegångskostnaderna.

11 Branco har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla kommissionens ansökan om återvinning av förstainstansrättens dom av den 12 januari 1995, bekräfta denna dom i dess helhet och fastställa att sökandenas yrkanden i talan om ogiltigförklaring är väl grundade och styrkta, samt

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Det omtvistade beslutets motivering

Sammanfattning av parternas huvudsakliga argument

12 Kommissionen anser att den inte var skyldig att motivera det omtvistade beslutet, vilket innebär att förstainstansrätten har begått ett rättsligt fel när den förklarade att detta beslut stred mot artikel 190 i fördraget.

13 Till stöd för detta påstående har kommissionen först anmärkt att det genom rådets förordning nr 2950/83 (EEG) av den 17 oktober 1983 om tillämpning av beslut 83/516/EEG om Europeiska socialfondens uppgifter [vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå] (EGT nr L 289, s. 1, nedan kallad "förordningen") skapas en rättslig ram med två parallella tvåpartsförhållanden, nämligen å ena sidan förhållandet mellan kommissionen och den nationella myndigheten i den berörda medlemsstaten, och å den andra förhållandet mellan denna nationella myndighet och mottagaren av det finansiella bidraget (domstolens dom av den 15 mars 1984, EISS mot kommissionen, 310/81, Rec. s. 1341, punkt 15).

- 14 Kommissionen har vidare understrukit att den nationella myndigheten är kommissionens enda kontakt under finansieringsförfarandet avseende ESF: s utbildningsåtgärder och att den nationella myndigheten själv blir ansvarig, eftersom den i enlighet med artikel 5.4 i förordningen bekräftar den faktiska och bokföringsmässiga riktigheten av de uppgifter som förekommer i begäran om utbetalning av resterande belopp (domstolens dom av den 7 maj 1991, Oliveira mot kommissionen, C-304/89, Rec. s. I-2283, punkt 20).
- 15 Kommissionen har gjort gällande att i ett fall som det föreliggande där kommissionen endast godkänner — utan ändringar — begäran om utbetalning av resterande belopp såsom den framläggs och bekräftas av den nationella myndigheten, hör beslutet om nedsättning av bidraget till förhållandet mellan den nationella myndigheten, i det föreliggande fallet DAFSE, och mottagaren av bidraget från ESF, i det föreliggande fallet Branco. Kommissionen har närmare bestämt påstått att det inte är kommissionen som fattar beslutet om nedsättning av bidraget i den åsyftade situationen utan den nationella myndigheten.
- 16 Av dessa skäl kan kommissionen inte se hur en skyldighet att motivera ett sådant beslut skulle kunna åligga den. Den anser att en motiveringsskyldighet endast åligger den när den avviker från den begäran om utbetalning av resterande belopp som framläggs av den nationella myndigheten. Kommissionen är av den åsikten att i ett fall som det föreliggande däremot sträcker sig inte motiveringsskyldigheten längre än skyldigheten att motivera beslutet att bevilja bidrag enligt artikel 4.2 i förordningen.
- 17 Kommissionen har understrukit att den iakttar en bidragsmottagares rätt till försvar och den har vitsordat att det i det föreliggande fallet är möjligt att samverkande omständigheter har hindrat Branco från att få exakt och klar kännedom om motiven för det omtvistade beslutet. Enligt kommissionens mening förefaller det

emellertid klarlagt att de nationella myndigheterna har företagit en bokföringskontroll hos sökanden i anledning av det berörda ärendet. Följaktligen har kommissionen antagit att Branco under denna undersökning hade fått möjlighet att få kännedom om skälen till att DAFSE hade föreslagit att sökandens finansiella bidrag från ESF skulle sättas ned.

- 18 Kommissionen har vidare tillagt att den anser att domstolsbeskyddet av en mottagare av finansiellt stöd från ESF uteslutande tillkommer den nationella domstolen där denne mottagare eventuellt kan ifrågasätta den nationella myndighetens inställning.
- 19 Branco har genmält att kommissionens argument om att den inte skulle vara skyldig att motivera det omtvistade beslutet på grund av att den endast godkände det som begärdes av den av DAFSE helt saknar grund.
- 20 Branco har anmärkt att i enlighet med artikel 5.4 i förordningen är det den nationella myndigheten som underställer kommissionen begäran om utbetalning av resterande belopp, men det är denna sistnämnda som beslutar om utbetalningen av resterande belopp, eventuellt efter att ha företagit en revision i enlighet med artikel 7 i förordningen och med beaktande av uppgifterna i denna begäran om utbetalning, vilken den nationella myndigheten har bekräftat är faktiskt och bokföringsmässigt korrekt. Branco har understrukit att det är kommissionen som i enlighet med artikel 6.1 i förordningen är behörig att nedsätta ett tidigare beviljat bidrag och inte den nationella myndigheten.
- 21 Detta leder enligt Branco till att det omtvistade beslutet är ett beslut som skall anses härröra från kommissionen, vilket innebär att det med tillämpning av artikel 190 i fördraget skall vara motiverat. Eftersom kommissionen inte har visat att beslutet — i motsats till vad förstainstansrätten avgjorde — är tillräckligt motiverat, anser Branco att ansökan om återvinning av denna dom skall ogillas.

Förstainstansrättens bedömning

- 22 Förstainstansrätten konstaterar att kommissionen i huvudsak har gjort gällande att den inte var skyldig att motivera det omtvistade beslutet, eftersom den endast hade godkänt ett förslag från DAFSE och att beslutet att sätta ned bidraget från ESF därmed inte hade fattats av kommissionen utan av den nationella myndigheten. Enligt kommissionen skulle den ha varit skyldig att motivera beslutet endast för det fall den hade avvikit från DAFSE: s förslag.
- 23 Denna inställning kan inte godtas. Såsom Branco på goda grunder har gjort gällande har DAFSE — liksom alla andra behöriga nationella myndigheter i fråga om finansiering av ESF åtgärder — i samband med en begäran om utbetalning av resterande belopp enligt artikel 5.4 i förordningen möjligheten att föreslå en nedsättning av det finansiella bidraget från ESF. Det är emellertid kommissionen som fattar beslut i fråga om begäran om utbetalning av resterande belopp och det är den — och endast den — som är behörig att nedsätta ett finansiellt bidrag från ESF i enlighet med artikel 6.1 i förordningen.
- 24 Härav följer att det är kommissionen som i förhållande till mottagaren av ett bidrag från ESF bär det rättsliga ansvaret för det beslut genom vilket bidraget sätts ned, oavsett om denna nedsättning har blivit föreslagen av den berörda nationella myndigheten eller inte. Eftersom ett beslut om nedsättning av bidrag från ESF faller under kommissionens ansvar, måste detta beslut uppfylla kravet avseende motiveringsskyldigheten såsom denna uttrycks i artikel 190 i fördraget.
- 25 För att svara mot motiveringsskyldigheten skall det av ett beslut om nedsättning av ett tidigare beviljat bidrag tydligt framgå vilka skäl som motiverar nedsättningen av bidraget i förhållande till det belopp som beviljats tidigare (domstolens domar

av den 4 juni 1992, Consorgan mot kommissionen, C-181/90, Rec. s. I-3557, punkt 18, och Cipeke mot kommissionen, C-189/90, Rec. s. I-3573, punkt 18). Det omtvistade beslutet har emellertid — såsom förstainstansrätten ansåg i sin dom av den 12 januari 1995 — inte alls motiverats och utgör följaktligen en överträdelse av artikel 190 i fördraget (se punkt 34—39 i den ifrågasatta domen).

- 26 Förstainstansrätten erinrar vidare om att det enda argument som kommissionen framför i sin ansökan om återvinning för att visa att det omtvistade beslutet är tillräckligt motiverat är att det framstår som om DAFSE i samband med bokföringskontrollen av utbildningsåtgärden gav Branco möjlighet att få kännedom om skälen till dess förslag om nedsättning av det finansiella bidraget från ESF. Till stöd för detta argument hänvisade kommissionen återigen vid det offentliga sammanträdet till de handlingar som den ingav och begärde att få lägga till akten, i synnerhet de skrivelser som DAFSE sände till Branco (se ovan punkt 8).
- 27 I detta hänseende anmärker förstainstansrätten att även om man antog att DAFSE i vederbörlig ordning hade förklarat för Branco varför den hade föreslagit en nedsättning av Brancos bidrag från ESF, skulle kommissionens beslut att sätta ned detta finansiella bidrag i enlighet med DAFSE:s förslag i sig endast anses som vederbörligen motiverat om det i detta beslut åtminstone gjordes en tillräckligt klar hänvisning till den akt där DAFSE:s förklaring återfanns (se också punkt 36 i den ifrågasatta domen). Det är emellertid klarlagt att det omtvistade beslutet inte ens innehåller någon sådan hänvisning. Argumentet i fråga kan följaktligen inte godtas. Härav följer likaledes att även om de kompletterande handlingar som kommissionen ingivit hade kunnat läggas till akten, skulle de inte ha kunnat kompensera den brist i motiveringen som förstainstansrätten konstaterade i den ifrågasatta domen.
- 28 Kommissionen har också gjort gällande att domstolsbeskyddet av en mottagare av bidrag från ESF uteslutande faller under de nationella domstolarnas behörighet. I detta hänseende är det tillräckligt att anmärka att domstolen vid upprepade

tillfällen har avgjort att en mottagare av bidrag från ESF kan bestrida ett beslut av kommissionen att sätta ned dess finansiella bidrag vid gemenskapsdomstolarna (se till exempel domstolens dom av den 7 maj 1991, Interhotel mot kommissionen, C-291/89, Rec. s. I-2257, punkt 13, och dom av den 4 juni 1992, Infortec mot kommissionen, C-157/90, Rec. s. I-3525, punkt 17). Härav följer att detta argument inte heller kan godtas.

- 29 Med hänsyn till ovanstående skäl skall kommissionens talan om återvinning ogillas.
- 30 Förstainstansrätten vill vidare understryka att den i sin dom av den 12 januari 1995 vad beträffar kravet på motiveringsskyldighet uttryckligen beaktade på vilket sätt ESF:s utbildningsåtgärder förvaltas. I detta hänseende hänvisar förstainstansrätten än en gång till punkt 36 i den ifrågasatta domen enligt vilken ”när kommissionen i en situation som i förevarande fall helt enkelt bekräftar ett förslag från en medlemsstat att sätta ned ett tidigare beviljat bidrag, anser förstainstansrätten att ett beslut av kommissionen kan anses vederbörligen motiverat i enlighet med vad som avses i artikel 190 i fördraget antingen när det av själva beslutet framgår vilka skäl som motiverar nedsättningen av bidraget eller när det åtminstone i beslutet görs en tillräckligt tydlig hänvisning till en handling från den berörda medlemsstatens behöriga myndigheter där dessa tydligt redogör för skälen till en sådan nedsättning”.
- 31 Det följer av allt det föregående att kommissionens talan om återvinning skall ogillas, utan att det är nödvändigt att uttala sig om de andra grunderna.

Rättegångskostnader

- 32 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom kommissionen är den tappande parten, skall den med hänsyn till sökandens yrkande förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

följande dom:

- 1) Kommissionens talan om återvinning ogillas.
- 2) Kommissionen skall ersätta rättegångskostnaderna.

Briët

Bellamy

Azizi

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 13 december 1995.

H. Jung

C.P. Briët

Justitiesekreterare

Tillförordnad ordförande